

Hoop en aanvechting

'Vestig je hoop op God...' (Psalm 42/43)

Zondag vieren we het Paasfeest. Daaraan gaan dagen vooraf waarin we stil staan bij het lijden van onze Heer, Jezus Christus. We zijn lezend getuige van het enthousiasme dat omslaat in het 'Kruisig hem!', het schijnproces en de veroordeling, de aanvechting en de overgave. Het offer dat Hij brengt. Door dit alles heen is een draad van hoop geweven.

Het Bijbelse woord hoop is meer dan een misschientje en gaat dieper dan optimisme. Of er wel of geen hoop is hangt niet in de eerste plaats af van *ons* gevoel of van *onze* creativiteit en inzet. Hoop is een geloofswoord, een woord van vertrouwen. Bij de Britse theoloog Tom Wright las ik het volgende: 'Hoop is een koppige, bewuste keuze in een donkere wereld. Daarbij is het gevoel over hoe het gaat en wat het gaat worden niet bepalend, maar het geloof, het geloof in de Ene God. De God die de wereld gemaakt heeft. De God die Israël heeft geroepen om zijn volk te zijn. De Schriften en in het bijzonder de Psalmen, laten duidelijk zien dat je erop kunt vertrouwen dat deze God ervoor zal zorgen dat het uiteindelijk allemaal goed zal komen, dat hij zijn beloften zal houden en zijn volk zal rechtvaardigen, als het moet dwars door het lijden heen.'

De hoop verbindt in het heden - in het hier en nu - het verleden en de toekomst met elkaar. We zien dat mooi in de opbouw van Psalm 42 en 43.¹ In vers 1 t/m 8 kijkt de dichter vol weemoed terug naar vroeger. Toen was het goed, toen was God dichtbij. Vanaf vers 10 geeft hij opnieuw woorden aan zijn verlatenheid. Hij gaat zelfs zover dat hij God voorhoudt: 'U bent toch mijn God, mijn toevlucht, waarom wijst u mij af?' Maar hij kijkt ook verder, het zal anders worden. God zal zijn licht en zijn waarheid zenden en: 'Dan zal ik naderen tot het altaar van God, (...) Dan zal ik U loven bij de lier, God mijn God.' Verleden - toen was het goed. Toekomst - het zal weer goed zijn. Die twee kanten van de psalm scharnieren rondom het centrale vers, vers 9. Met aan ene kant de golven die over hem heen slaan en aan de andere kant de hoon van zijn belagers. Tussen die twee bedreigingen, klinken er woorden van vreugde en rust:

*Overdag bewijst de HEER mij zijn liefde,
's nachts klinkt een lied in mij op,
een gebed tot de God van mijn leven.*

Vers 9 zou je het oog van de storm kunnen noemen. De feiten zijn nog steeds hetzelfde. Het verdriet en de onrust zijn niet weg. Maar er is een plek waar je houvast vindt, temidden van

---

¹ Psalm 42 en 43 zijn in de Bijbel twee verschillende Psalmen, maar vormen van oorsprong een eenheid.

het geraas en het getier in de wereld, in je gemeente of in je persoonlijke leven. In die stilte, in de nabijheid van de Eeuwige die ons ziet en redt, ontkiemt de hoop. Hij die er was, zal er zijn. De Gekruisigde is de Levende Heer in ons midden. En in de stilte van de nacht, zing je een lied van vertrouwen.